

forskningsstrategi, inden for hvilken al universitetsforskning fremover har at holde sig.

Kl. 14.55

Alle saglige protester fra universiteterne er blevet overhørt, og alle mindretallets ændringsforslag fejlet til side. Det vil sige, det er de nu ikke helt, for vi har da kunnet glæde os over, at ministeren har fået nogle gode ideer fra os andre, som han så har stillet som sine egne ændringsforslag, og det har jeg da i et enkelt tilfælde været utrolig lykkelig for. Kan vi bidrage med flere ideer, står vi bestemt til rådighed.

Den fremgangsmåde kunne jo hænge sammen med, at så kan man sige, at man stemmer imod samtlige ændringsforslag fra mindretallet, og så slipper man for den principielle debat om, hvad det her egentlig drejer sig om. Det har været en tydelig interesse fra forligskredsens side.

Jeg har som sagt aldrig i mit liv oplevet så meget argumentresistens. Enhver detaljeret påvisning af, hvordan loven i princippet vil aflive al forskningsfrihed, er blevet mødt med en monoton messen om, at der jo er en hensigtserklæring om, at man vil bevare forskningsfriheden. Det står selv i § 2, stk. 2, ikke sandt!

Denne forsikring er fuldstændig tom, i betragtning af at det fastslås i § 17, stk. 2, at al forskning, som vi allerede lige har talt om, uden undtagelse, også den, der øves på forskerens eget initiativ, skal øves inden for de strategiske rammer. Jeg er ikke helt enig med hr. Morten Homann, der bruger ordet utilstrækkeligt om det her lovforslag. Jeg mener i og for sig, når man ser § 17, stk. 2, at det er helt klart, at attacken mod forskningsfriheden er fuldstændig bevidst.

Jeg vil sige, at det paradoksale ved den nye lov om managementuniversiteter er, at universitetet er det mest fælleseuropæiske, vi overhovedet har, samtidig med at hele inspirationen til universitetsloven stammer fra det foretagende, man kalder Det Europæiske Fællesskab. Det er EU, der med Bolognaerklæringen danner baggrunden for alt det her.

I 500 år har det danske universitet og de øvrige universiteter i Europa kunnet tale sammen. Det kan de sikkert også i fremtiden, men spørgsmålet er, om de overhovedet har noget væsentligt at tale om i fremtiden. Altså noget nyt, noget overraskende, noget, som ikke fremgik af en forhåndslagt strategi eller af en eller anden fordom om, hvad der er samfundsnyttigt, og noget, som pludselig brød frem, fordi der var en forsker, der

gik sine egne veje. Det kan han kun i fremtiden, hvis han direkte bryder universitetsloven.

(Kort bemærkning).

Hanne Severinsen (V):

Det er jo egentlig mærkeligt, at Dansk Folkeparti i den grad har skiftet holdning, for jeg står her med uddrag af Dansk Folkepartis arbejdsprogram, som er vedtaget af Dansk Folkepartis folketingsgruppe i september 2001, hvor der står:

»Dansk Folkeparti mener, at det vil være nødvendigt på de enkelte universiteter at gennemføre en styrkelse af ledelsesværktøjer; at prioritere forretningsplaner og strategier og forstærke ledelsesansvaret på de forskellige niveauer, herunder ansvaret for opfyldelse af de mål, der opstilles.«

Det er jo da i høj grad måske endda lidt mere håndfast sagt, end hvad vi egentlig har tænkt. Vi er jo først og fremmest meget interesserede i, at vi ikke skal fastholde status quo. Det må være sådan, at de danske universiteter kan manøvrere, og det skal de selvfølgelig også gøre i det store EU. Jeg er selvfølgelig godt klar over, at Dansk Folkeparti ikke synes, det er rart, men jeg synes da netop, at Bolognaerklæringen er et instrument til, at vi skal kunne bevæge os rundt i Europa. Det er jo derfor, at vi skal have den struktur, så de unge kan komme fra det ene universitet til det andet.

Er det ikke hr. Langballe, der i virkeligheden er argumentresistent? Han kommer hele tiden med det samme. Skulle han ikke hellere selv lytte til, hvad Dansk Folkeparti tidligere har sagt?

Kl. 15.00

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Det udmærkede citat, fru Hanne Severinsen læste fra Dansk Folkepartis program, kan jeg fuldstændig stå inde for. Et eksempel på de ledelsesværktøjer, som vil være til gavn for universitetet, kunne bl.a. være de udviklingskontrakter, som man har gennemført med universiteterne, og som universiteterne faktisk har været glade for med det forbehold, at de hele tiden godt kan frygte, at udviklingskontrakterne går hen og bliver til resultatkontrakter. Det er jo det, der er problemet her, at gennem denne nye bestyrelsesstruktur sigter man mod bestemte resultater. Man er målorienteret, og det er derved, at den frie forskning er umuliggjort.

Må jeg lige føje til, at der er da også det at sige, at siden 1968 ...